

РЕШЕНИЕ

№ 1402

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Десислава Ал. Алексиева

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20211100511793 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 11.08.2021 год., постановено по гр.дело №55483/2020 год. по описа на СРС, ГО, 113 с-в, е отхвърлен предявения от ЗАД Б.В.И.Г.“ АД срещу „Д.З.“ АД иск с правно основание чл. 411 КЗ за сумата от 171.40 лв., представляваща неизплатена част от регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско“ за щети по лек автомобил „Тойота Корола“ с рег.№*****, причинени от пътнотранспортно произшествие, настъпило на 28.02.2020 год., в гр.София, ул.“Хайделберг“ и ищецът е осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК направените разноски по делото в размер на 500 лв.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ищеца ЗАД Б.В.И.Г.“ АД. Жалбоподателят поддържа, че по делото били безспорни правопораждащите вземането по чл. 411 КЗ факти, с изключение на неговия размер. Установено било от заключението по допусната и изслушана в първоинстанционното производство съдебна автотехническа експертиза, че размерът на причинените вреди възлизал на 930 лв., съгласно представената фактура от официалния сервиз на „Тойота“ за България, както и че увреденият автомобил бил в производствена гаранция към момента на настъпване на произшествието. По делото било представено писмо от „Тойота Балканс“, от което било видно, че автомобилът бил с удължена гаранция, валидна до 17.08.2022 год. Според заключението по допълнителната съдебна автотехническа експертиза сумата,

необходима за възстановяване на вредите по автомобила, била в размер на 630.72 лв. Неправилно СРС бил възприел стойността, посочена в допълнителната експертиза. Ремонтирането на автомобила в друг сервиз, а не във фирмения, щяло да доведе до загуба на производствената гаранция. Въпросът къде увреденият да извърши ремонта на автомобила стоял извън неговата воля. Отделно от това ремонтирането на автомобила в сервиз, различен от официалния, щяло са доведе до понижаване на неговата стойност, т.е. собственикът щял да понесе загуба, която нямало да бъде възстановена за сметка на причинителя на вредата. Ето защо моли обжалваното решение да бъде отменено, а искът – уважен. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Ответникът по жалбата „Д.З.“ АД счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено. Поддържа, че обосновано първоинстанционният съд бил приел, че размерът на застрахователното обезщетение за вредите по застрахованото имущество съответства на стойността на вредите, определена от вещото лице по допусната по делото допълнителна съдебна автотехническа експертиза по средни пазарни цени. Това била сумата, необходима за ефективното отстраняване на щетите и съответстваща на установеното в закона понятие за действителна стойност на вредите. Обезщетението, което застрахователят по имуществената застраховка изплащал на увреденото лице, било последица от носенето на застрахователния риск по тази застраховка, чиито параметри били свободно определяеми от страните и в този смисъл можело да надвишава обезщетението, дължимо от застрахователя по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на деликвента, регулирана изцяло с императивни норми. Отговорността на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ се ограничавала до действителната пазарна стойност на вредите към датата на настъпване на процесното застрахователно събитие. Задължението процесният автомобил да бъде отремониран в официален сервиз за съответната марка било такова, създадено само и единствено от застрахователя по имуществената застраховка „Каско“, според договорените условия между страните, но по никакъв начин не обвързвало застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Освен това обстоятелството, че процесния автомобил е било в гаранция не било подкрепено с доказателства. Периодът на експлоатация на един автомобил бил само едно от условията, за да бъде същият в гаранция, наличието на което се предпоставяло от изминатите километри, за което също нямало доказателство. Целта на застрахователното обезщетение била имуществото на увреденото лице да бъде възстановено в състоянието, в което е било, ако не е бил извършен деликтът, т.е. да се покрият претърпените загуби и пропуснатите ползи. Не се дължало обезщетение по най-високите цени на пазара, каквито били тези за оригинални части и труд в оторизиран сервиз за марката, тъй като това щяло да представлява икономически необоснован и луксозен разход за чужда сметка в противоречие с принципа на добросъвестността и грижата на добрия стопанин. А и осъществяването на ремонта при средни ценови условия не поставяло увреденото лице /собственика на автомобила/ в по-лошо положение от това преди настъпването на ПТП. Претендира и присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е за разглеждане иск с правно основание чл. 411 КЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, но е неправилно.

Встъпването в правата на увреден от страна на застраховател, който го е обезщетил в изпълнение на поети с договор за имуществено застраховане задължения, срещу застрахователя на гражданската отговорност на деликвента – чл. 411, ал. 1 КЗ се обуславя от установяването в доказателствена тежест на ищеца на три групи факти: 1/ наличие на валиден договор за имуществено застраховане между ищеца и увредения и плащането по него на обезщетение за настъпили вреди, както и на обичайните разноски за неговото определяне; 2/ възникнали права на увредения срещу причинителя на вредите на основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД – т.е., че вредите са причинени от деликвента, с негово виновно и противоправно поведение и 3/ наличие към момента на настъпване на ПТП на сключен валиден договор за застраховка „гражданска отговорност“ между деликвента и ответника.

Единственият спорен въпрос по същество във въззивното производство е свързан с размера на дължимото обезщетение, т.е. дали е дължима разликата между заплатеното от ищеца застрахователно обезщетение от 954.59 лв. /с включени ликвидационни разноски в размер на 25 лв./ и възстановените от ответното дружество 783.19 лв., т. е. сумата от 171.40 лв.

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение, въззивният съд приема, че разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ предвижда, че застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието и целта е да се стигне до пълно репарирание на вредоносните последици. В съдебното производство дължимото обезщетение от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ се остойностява с размера на действителната стойност на вредата към деня на настъпване на събитието – чл. 499, ал. 2 КЗ, а не съгласно прилаганата от застрахователя методика към Наредба № 49 от 16.10.2014 год. Също така обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т.е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество – чл. 400, ал. 1 КЗ, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качеството, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка – чл. 400, ал. 2 КТ и съответно е лимитирано от застрахователната сума по договора – чл. 386, ал. 1 КЗ.

В разглеждания случай е доказано въз основа на съвкупната преценка на събраните писмени доказателства и заключението на вещото лице по допусната и изслушана в първоинстанционното производство първоначална съдебна автотехническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК подлежи на кредитиране, се установява, че стойността на ремонта на увредения автомобил по средни пазарни цени /с ДДС/ в официален сервиз – с нови части, без отчитане на овехтяване, възлиза на 930 лв., както и че ищецът е направил ликвидационни разноски за определяне на застрахователното обезщетение в размер на 25 лв. Установено е също така, че процесният автомобил е бил предмет на гаранционно споразумение – уговорен основен срок на гаранционно поддържане от 3 години /от 17.08.2016 год. до 17.08.2019 год./ или до изминаването на пробег 100 000 км., което от двете настъпи по-рано, който е бил удължен с още 3 години, считано от 17.08.2019 год., или до изминаването на пробег 200 000 км., което от двете настъпи по-рано, като е бил на около 4 години след пускане в експлоатация към датата на ПТП /произведен през 2016 год./ и към датата на възникване на правоотношението по договора за застраховка „Каско“ – 07.08.2019 год. пробегът му е бил 0 /виж отразеното в застрахователната полица, което не е опровергано от останалите данни по делото/, поради което и противно на приетото от СРС настоящият съдебен състав счита, че същият е следвало да се отремонтира в конкретен официален/оторизиран сервиз, като се подменят с нови увредените му детайли, респ., че авточастите следва да бъдат само оригинални, на цената на магазините на процесния сервиз.

Във връзка с доводите в отговора на въззивната жалба следва да се посочи, че деликвентът, респ. застрахователят на неговата отговорност, следва да заплати обезщетение, което да постави увредения в положение отпреди реализирания деликт /настъпилото застрахователно събитие/. Поради това и ако увреденият автомобил е бил в гаранционен срок, обезщетението следва да се определи по цени за ремонт, каквито е необходимо да се заплатят в оторизиран сервиз, щом това е условие за запазване на правата по гаранцията. В този случай се приема, че с оглед периода на експлоатация, считано от годината на производство на автомобила /3 или 5 или 7 години в зависимост от конкретно определения от продавача или производителя гаранционен срок/, този автомобил обективно има характеристиките на нов, както и всички негови съставни части са нови и оригинални. Следователно при тази хипотеза /каквато е и настоящата/, при настъпване на застрахователно събитие, увреденото лице ще бъде изцяло удовлетворено ако бъдат изцяло заменени повредените авточасти с нови оригинални такива.

В този смисъл и доколкото ответникът е заплатил доброволно на ищеца преди процеса сумата от 783.19 лв., то релевираната претенция се явява изцяло основателна, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане /954.59 лв. – 783.19 лв. = 171.40 лв./.

Изводите на въззивния съд не съвпадат с тези на СРС. Ето защо обжалваното решение следва да бъде изцяло отменено, а искът – уважен.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя /ищеца/ направените разноски в първоинстанционното производство за държавна такса в размер на 50 лв., за възнаграждение за вещо лице в размер на 300 лв., за такса за издаване на съдебно удостоверение в размер на 5 лв. и за възнаграждение за един адвокат в размер на 360 лв. /с ДДС/, както и направените разноски във въззивното производство за държавна такса в размер на 25 лв. и за възнаграждение за един адвокат в размер на 360 лв. /с ДДС/.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 11.08.2021 год., постановено по гр.дело №55483/2020 год. по описа на СРС, ГО, 113 с-в, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Д.З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Княз *****, да заплати на ЗАД Б.В.И.Г.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, пл.“*****, по иск с правно основание чл. 411 КЗ сумата от **171.40 лв.**, представляваща неизплатена част от регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско“ за щети по лек автомобил „Тойота Корола“ с рег.№*****, причинени от застрахования при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“ лек автомобил „Мазда“ с рег.№***** при пътнотранспортно произшествие, настъпило на 28.02.2020 год., в гр.София, ул.“Хайделберг“, и ликвидационни разноски, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 10.11.2020 год. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Д.З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“Княз *****, да заплати на ЗАД Б.В.И.Г.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, пл.“*****, на основание направените разноски в първоинстанционното производство за държавна такса в размер на 50 лв., за възнаграждение за вещо лице в размер на 300 лв., за такса за издаване на съдебно удостоверение в размер на 5 лв. и за възнаграждение за един адвокат в размер на 360 лв., както и направените разноски във въззивното производство за държавна такса в размер на 25 лв. и за възнаграждение за един адвокат в размер на 360 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____